

Arrest

nr. 317 074 van 21 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 september 2024.

Gelet op de beschikking van 24 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 28 september 2023 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 7 april 2023, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 12 mei 2024 duidt Albanië

opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster voert aan dat zij niet naar Albanië kan terugkeren aangezien zij slachtoffer is van fysiek en psychisch geweld door haar echtgenoot A., die verslaafd is aan alcohol en drugs.

3. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

3.1. Betreffende verzoekster haar kritiek dat de commissaris-generaal de in artikel 57/6/1, §1, derde lid vermelde termijn van 15 werkdagen niet heeft gerespecteerd waarbinnen hij luidens die bepaling een beslissing neemt, dient erop te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 15 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen.

3.2. De Raad wijst er tevens op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De commissaris-generaal ontkent in de bestreden beslissing niet dat verzoekster sinds 2004 het slachtoffer is geweest van het fysisch en psychisch geweld vanwege haar man doch stelt hij dat verzoekster pas later, met name in 2017 naar de politie is gestapt om deze problemen aan te kaarten bij de autoriteiten. Noch tijdens het persoonlijk onderhoud noch in het verzoekschrift biedt verzoekster een uitleg over haar nalaten om gedurende deze lange periode geen bijstand te zoeken bij de Albanese autoriteiten. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen ze hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Ook blijkt niet dat de Albanese politie geen actie heeft ondernomen naar aanleiding van neerlegging van de klacht vanwege verzoekster. Telkens nadat verzoekster aangifte deed bij de politie wegens huiselijk geweld kreeg ze een beschermingsbevel van zes maanden tegen haar man (NPO, p. 8,9,10,11). Tevens werd verzoeksters man uit het appartement gezet met behulp van een deurwaarder (NPO, p. 9). Verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat de familieleden van haar man bij de politie werken en ze op die manier invloed kunnen uitoefenen op zijn straf wordt niet ondersteund met enig begin van bewijs. Derhalve betreft dit een blote bewering die geenszins afbreuk doet aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin op goede gronden werd geoordeeld dat verzoekster niet concreet kon aangeven hoe de familieleden van haar man een invloed konden uitoefenen op de politie. Zelfs indien zou worden aangenomen dat er sprake was van beïnvloeding van de politie, quod non, heeft verzoekster nagelaten naar aanleiding hiervan een klacht in te dienen bij hogere autoriteiten. Ter rechtvaardiging hiervan stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat het niet evident is in Albanië een klacht in te dienen tegen de overheidsinstantie en dat corruptie in Albanië nog steeds een groot probleem is. Dienaangaande heeft de commissaris-generaal op basis van de gebruikte landeninformatie geconcludeerd dat niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer

te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging.

3.3. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen argumenten noch een landeninformatie aan die een ander licht kunnen werpen op de voorgaande motivering van de commissaris-generaal. Wat betreft haar betoog dat haar echtgenoot inmiddels de gevangenis heeft verlaten dient vooreerst opgemerkt dat verzoekster ook hier nalaat enig begin van bewijs hiervan voor te leggen. Bovendien, gelet op voorgaande vaststellingen, heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij in het verleden voor de aangehaalde problemen vanwege haar echtgenoot geen beroep kon doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Derhalve dient geconcludeerd te worden dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij ook bij terugkeer naar Albanië geen beroep zou kunnen doen op de aldaar aanwezige beschermingsmogelijkheden.

3.4. Wat betreft de verwijzing naar zijn arrest nr. 252.042 van 4 november 2021, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

3.5. De Raad stelt vast dat verzoekster de overige motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind en worden deze door de Raad tot de zijne gemaakt.

4. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij op 13 september 2024 een vraag tot horen heeft ingediend.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn

standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092). Dit verzoek mag zodoende niet beschouwd worden als een bijkomende memorie.

In voormelde op 13 september 2024 ingediende vraag tot horen vraagt de verzoekende partij niet slechts gehoord te worden, maar geeft zij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening gehouden worden.

4.2. In het proces-verbaal van terechtzitting van 17 oktober 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt dat er te weinig rekening is gehouden met haar problematiek van huiselijk geweld (ze verwijst naar haar klachten en vraag tot bescherming periode 2019-2021) die niet betwist wordt door VwP. Ook de landeninformatie bevestigt de gebrekkige aanpak van huiselijk geweld door de autoriteiten. Ze stelt voldoende bewijzen te hebben bijgebracht van de onvoldoende bescherming door de autoriteiten, bovendien heeft haar ex-man connecties bij de politie, de corruptie is wijdverspreid. Ze stelt nog steeds bedreigingen te krijgen van haar ex-man via haar 18-jarige zoon.”

De verzoekende partij hekelt dat er te weinig rekening is gehouden met haar problematiek van huiselijk geweld, waarbij ze verwijst naar haar klachten en vraag tot bescherming in de periode 2019-2021, die niet betwist wordt. In voormelde beschikking wordt inderdaad vastgesteld dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet ontkent dat zij sinds 2004 het slachtoffer is geweest van het fysiek en psychisch geweld vanwege haar man. De verzoekende partij gaat met haar kritiek evenwel voorbij aan de pertinente vaststelling hierbij dat zij pas later, met name in 2017, naar de politie is gestapt om deze problemen aan te kaarten bij de autoriteiten. Ook thans geeft zij geen uitleg waarom zij pas op dat moment naar de politie ging en voorheen, gedurende al die jaren die hieraan voorafgingen, naliet om bescherming te zoeken. Voorts blijkt dat wel degelijk rekening wordt gehouden met de door haar ingediende klachten en vragen om bescherming sinds 2017. Zo wordt geduid dat de verzoekende partij in 2017, 2019 en 2022 telkens een beschermingsbevel van 6 maanden tegen haar man bekam nadat zij een aangifte deed, dat wanneer zij in 2017 een eerste keer naar de politie ging haar zaak werd doorverwezen naar het parket en haar man met een deurwaarder uit het appartement werd gezet, en dat hij in 2023 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Hieruit blijkt dan ook dat wel degelijk actie werd ondernomen en dat de verzoekende partij een beroep kon doen op de Albanese autoriteiten voor haar problemen. Zij overtuigt niet dat dit voor toekomstige problemen anders zou zijn. De bewering dat zij nog steeds bedreigingen krijgt van haar ex-man via haar achttienjarige zoon, concretiseert zij geenszins, noch legt zij hiervan thans enig begin van bewijs voor. Hoe dan ook toont de verzoekende partij niet aan bij terugkeer niet opnieuw beroep te kunnen doen op nationale bescherming in Albanië. Zij geeft een selectieve lezing van de landeninformatie waar zij slechts op zeer algemene wijze poneert dat deze informatie de gebrekkige aanpak van huiselijk geweld door de autoriteiten bevestigt. Zij toont niet aan dat er sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. De (uitvoering van de) maatregelen die in Albanië werden/worden genomen op het vlak van bescherming tegen huiselijk geweld zijn niet perfect, maar ook niet louter theoretisch. Uit haar verklaringen blijkt in tegendeel dat de autoriteiten wel degelijk tussenkwamen en haar meermaals bescherming werd geboden. De verzoekende partij overtuigt bijgevolg niet dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn. In het licht van de door de verzoekende partij geuite kritiek is het belangrijk hierbij nog aan te stippen dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Waar zij ter terechtzitting aanhaalt dat haar ex-man connecties heeft bij de politie, gaat de verzoekende partij eveneens voorbij aan de gronden van voormelde beschikking waarin wordt vastgesteld dat de verzoekende partij haar beweringen dienaangaande niet worden ondersteund met enig begin van bewijs. Dit is thans niet anders. De pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin op goede gronden werd geoordeeld dat de verzoekende partij niet concreet kon aanduiden hoe de familieleden van haar man een invloed konden uitoefenen op de politie evenals dat zij hoe dan ook heeft nagelaten naar aanleiding hiervan een klacht in te dienen bij hogere autoriteiten, blijven dan ook staande. Waar de verzoekende partij zich ter terechtzitting opnieuw tracht te verschuilen achter de aanwezigheid van corruptie in Albanië, slaagt zij er ook hiermee niet in een ander licht te werpen op de vaststelling dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Ook ter terechtzitting brengt de verzoekende partij geen informatie bij die anders doet denken.

Dat de verzoekende partij haar verzoek niet wordt aanvaard, impliceert niet dat onvoldoende rekening werd gehouden met de door haar ondernomen acties en de door haar aangevoerde elementen, zoals zij voorhoudt ter terechtzitting. In voormelde beschikking wordt met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing geduid om welke reden dit niet het geval is. Hierbij wordt rekening gehouden met concrete omstandigheden, de verklaringen van de verzoekende partij en de door haar aangeleverde elementen. De niet-geconcretiseerde en bijgevolg inhoudsloze stelling dat ze voldoende bewijzen heeft bijgebracht van de onvoldoende bescherming door de autoriteiten, brengt deze bevindingen niet aan het wankelen. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij zich voor het overige in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij algemene kritiek uit, elementen herhaalt en aangeeft het niet eens te zijn. Zij slaagt er hiermee niet in daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven.

5. Bijgevolg geeft de verzoekende partij geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS